

toen hij, na zich gewasschen en wat opgeknapt te hebben het achterdeurtje uitstapte. Hij had een aangestoken pijpje in den mond en ging voor zijn kijkspel midden op straat staan, met de handen in de broekzakken; stilzwijgend vooreerst, niet geheel vrij van jaloezie, wou hij den post van nauwkeurig opmerker, waarop hij zich gespitst had, waarnemen.

Dina had ook hare beste kleeren aangetrokken en drentelde heen en weer, voor en ook achter de poffertjeskraam om; geen voorbijganger ontsnapte aan hare scherpe blikken, maar wien zij zag aankomen, jonker Porkema niet. Zij keek natuurlijk altijd uit langs het Cirque van Wolhschläger in de richting van de Lange Pooten. Jan Houvast evenzoo, maar daar hij op Dina ook nauwkeurig het oog wenschte te houden, richtte hij nu en dan zijne blikken ook naar den anderen kant en hij kon bij het uitblazen van eene dikke rookwolk een gemaakten en plagenden kuch niet smoren, toen hij eindelijk den student zag naderen. Dina was, zoolang hij daar gestaan had voor zijne plagerij op hare hoede geweest; dat was hem uit hare houding duidelijk gebleken, en hij had niet gewaagd haar een enkel schertsend woord toe te voegen, al was het reeds kwartier over achten geworden, maar thans kon hij de verzoeking niet wederstaan om haar te kennen te geven, dat hij getuige was van eene hem niet onaangename misrekening.

Zij wendde, nog in de meening dat Jan haar voor den gek hield, evenwel toch nieuwsgierig het gelaat ook naar de Korte Pooten en zeker, daar kwam de jonker aan, maar hij was niet alleen. Hij vergezelde twee deftige heeren wier grijzende haren den naderenden ouderdom verkondigden, en aan wie hij de hoogere hand gaf, zoodat zij tusschen hem en Dina bij het voorbijgaan als het ware een scheidsmuur vormden, waar zelfs geen hoofdknik, geen oogopslag voorbij of overheen kon; hij deed er ook geene moeite voor. En achter dat drietal volgden twee dames, ook reeds van gevorderden leeftijd, die blijkbaar met de hen vooruitgaande heeren een gesprek aanhielden; en daarachter kwamen nog drie jonge dames, vroolijk snappende wezentjes, wien het was aan te zien, dat zij met een aangenaam vooruitzicht de voor hen uit gaande ouderen volgden.

Jan zag met groote vrijmoedigheid dat geheele gezelschap voorbijgaan, men lette toch niet op hem, en hij was zeer benieuwd, hoe dat verder zou afloopen.

Hij keek aandachtig het achttal na. Zou de student ginds afscheid nemen? Zou hij dan terugkeeren en zich toch aan de afspraak met Dina houden?

Hij hoorde het wel; de muziek bij Wolhschläger liet zich reeds hooren, de ouverture; om half negen zou de voorstelling beginnen. Zou de jonker met zijn gezelschap misschien daarheen gaan? Jan wist het eenige oogenblikken later.

Hij kuierde naar het Cirque; hij zag een der oude heeren plaatsen nemen en de student bleef niet achter om terug te keeren voor de avond wandeling met Dina. Hij kreeg de kaartjes te bewaren en ging vooruit om het gezelschap den weg naar de gehuurde plaatsen te banen. Toen Jan zich goed en